

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 11 stycznia 2024 r. *

Odwołanie – Dumping – Rozszerzenie cła antydumpingowego nałożonego na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin na przywóz tych produktów wysyłanych z Malezji – Wykonanie wyroku z dnia 3 lipca 2019 r., Eurobolt (C-644/17, EU:C:2019:555) – Ponowne nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/611 – Ważność

W sprawie C-517/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 2 sierpnia 2022 r.,

Eurobolt BV, z siedzibą w 's-Heerenberg (Niderlandy),

Fabory Nederland BV, z siedzibą w Tilburgu (Niderlandy),

ASF Fischer BV, z siedzibą w Lelystad (Niderlandy),

które reprezentowali B. Natens i A. Willems, advocaten,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Stafa Group BV, z siedzibą w Maarheeze (Niderlandy),

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, którą reprezentowali M. Bruti Liberati, G. Luengo i T. Maxian Rusche, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego trzeciej izby, N. Piçarra, N. Jääskinen i M. Gavalec, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Emiliou,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: A. Lamote, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 lipca 2023 r.,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 września 2023 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu Eurobolt BV, Fabory Nederland BV i ASF Fischer BV wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 maja 2022 r. Eurobolt i in./Komisja (T-479/20, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2022:304), w którym Sąd oddalił ich skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/611 z dnia 30 kwietnia 2020 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2020, L 141, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 952/2013

- 2 Zgodnie z art. 116 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1, zwanego dalej „kodeksem celnym”):

„Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu z następujących powodów:

- a) zawyżenie kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;
- c) błęd właściwych organów;
- d) zasada słuszności”.

Rozporządzenia: nr 384/96, nr 1225/2009 oraz 2016/1036

- 3 Odnośne okoliczności faktyczne miały miejsce, a akty prawne zostały wydane w okresie, w którym przyjmowanie środków antydumpingowych w ramach Unii było uregulowane kolejno, najpierw rozporządzeniem Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1, sprostowania Dz.U. 1999, L 94, s. 27 i Dz.U. 2000, L 263, s. 34), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r.

(Dz.U. 2005, L 340, s. 17), następnie rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowania: Dz.U. 2010, L 7, s. 22; Dz.U. 2016, L 44, s. 20), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1225/2009”), i ostatecznie rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

- 4 Przed zmianą wprowadzoną rozporządzeniem nr 37/2014 art. 15 rozporządzenia nr 1225/2009, zatytułowany „Procedura komitetowa”, przewidywał w ust. 1 i 2:

„1. Wszelkie konsultacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu prowadzi się w ramach Komitetu Doradczego, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich oraz przedstawiciel Komisji [Europejskiej] jako przewodniczący. Konsultacje przeprowadza się niezwłocznie na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, w każdym przypadku w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komitet obraduje po zwołaniu przez przewodniczącego. Przewodniczący bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem przekazuje państwom członkowskim wszelkie istotne informacje”.

- 5 Rozporządzenie 2016/1036 weszło w życie, zgodnie z jego art. 25 w dniu 20 lipca 2016 r. Zgodnie z jego art. 24 akapit pierwszy uchyliło ono rozporządzenie nr 1225/2009.

- 6 Artykuł 9 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036, którego brzmienie jest identyczne z brzmieniem art. 9 ust. 4 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia nr 1225/2009, przewiduje:

„Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz jeżeli interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Komisja nakłada ostateczne cło antydumpingowe zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W przypadku obowiązywania ceł tymczasowych Komisja wszczyna tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła”.

- 7 Artykuł 10 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Moc wsteczna” stanowi w ust. 1, sformułowanym zasadniczo w sposób identyczny jak art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009:

„Środki tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie środka przyjętego na mocy odpowiednio art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 4, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu”.

- 8 Artykuł 13 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Obejście środków”, w ust. 1 i 3, których brzmienie jest identyczne z brzmieniem art. 13 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1225/2009:

„1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak i niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

[...]

3. Dochodzenia na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub dowolnej zainteresowanej strony, w przypadkach gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, w którym nakazuje się organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądanie gwarancji. [...]

[...]

W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzanie środków, rozszerzenia tego dokonuje Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Rozszerzenie skutkuje, począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu”.

- 9 Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 5 rozporządzenia 2016/1036, który odpowiada art. 14 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 1225/2009:

„1. Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia, a pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od ceł, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz.

[...]

5. Począwszy od wszczęcia dochodzenia, Komisja, po poinformowaniu w odpowiednim czasie państw członkowskich, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu rejestrowania przywożonych produktów, tak by można było następnie zastosować środki wobec tego przywozu od daty takiej rejestracji. [...] Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem Komisji. Takie rozporządzenie określa cel działania oraz, w stosownych przypadkach, szacunkową kwotę przyszłej należności. Okres poddania przywożonych produktów obowiązkowej rejestracji nie przekracza dziewięciu miesięcy”.

- 10 Artykuł 15 rozporządzenia 2016/1036, zatytułowany „Procedura komitetowa”, stanowi w ust. 3:

„W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. 2011, L 55, s. 13)]”.

Rozporządzenie nr 182/2011

- 11 Artykuł 5 rozporządzenia nr 182/2011, zatytułowany „Procedura sprawdzająca”, odmiennie od brzmienia rozporządzenia nr 1225/2009, przewiduje:

„1. W przypadku gdy zastosowanie ma procedura sprawdzająca, komitet wydaje swoją opinię większością głosów określoną w art. 16 ust. 4 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej, a w stosownych przypadkach, w art. 238 ust. 3 [TFUE], w odniesieniu do aktów, które mają zostać przyjęte na

wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w ramach komitetu są wazone w sposób określony w tych artykułach.

[...]

5. [...] następująca procedura ma zastosowanie do przyjmowania projektów ostatecznych środków antydumpingowych i wyrównawczych, w przypadku gdy komitet nie wydał opinii, a zwykłą większością głosów wchodzących w jego skład członków wyrażono sprzeciw wobec projektu aktu wykonawczego.

Komisja przeprowadza konsultacje z państwami członkowskimi. Nie wcześniej niż czternaście dni i nie później niż miesiąc po posiedzeniu komitetu Komisja informuje członków komitetu o wynikach tych konsultacji i przedstawia projekt aktu wykonawczego komitetowi odwoławczemu. W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 7 komitet odwoławczy zbiera się nie wcześniej niż 14 dni i nie później niż miesiąc po przedłożeniu projektu aktu wykonawczego. Komitet odwoławczy wydaje swą opinię zgodnie z art. 6. Terminy określone w niniejszym ustępie pozostają bez uszczerbku dla potrzeby zapewnienia przestrzegania terminów określonych w stosownych aktach podstawowych”.

Okoliczności powstania sporu

- 12 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–21 zaskarżonego wyroku. Do celów niniejszego odwołania można je streścić w następujący sposób:

Spór dotyczący rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011

- 13 Rada, stwierdziwszy, że elementy złączne sprzedawane na rynku Unii były przedmiotem dumpingu stosowanego przez chińskich producentów eksportujących, przyjęła rozporządzenie (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1).
- 14 Po nałożeniu tego ostatecznego cła antydumpingowego Komisja otrzymała dowody na to, że środki te były obchodzone poprzez wysyłkę z przeładunkiem w Malezji. Instytucja ta przyjęła rozporządzenie (UE) nr 966/2010 z dnia 27 października 2010 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 91/2009 w drodze przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, i poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2010, L 282, s. 29). Rozporządzenie nr 966/2010 w szczególności nakazało organom celnym podjęcie właściwych kroków w celu rejestrowania przywozu do Unii, tak aby cło antydumpingowe mogło być pobrane w odpowiedniej wysokości z mocą wsteczną od dnia rejestracji przywozu wysyłanego z Malezji, w razie gdyby dochodzenie wykazało występowanie obchodzenia środków.
- 15 W wyniku tego dochodzenia Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2011, L 194, s. 6).

- 16 W dniu 28 lipca 2011 r. Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) (zwany dalej „ORS”) przyjął sprawozdanie Organu Apelacyjnego i sprawozdanie zespołu orzekającego zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego w sprawie „Wspólnoty Europejskie – ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin” (WT/DS 397). W sprawozdaniach tych ORS stwierdził w szczególności, że Unia postąpiła sprzecznie z niektórymi postanowieniami porozumienia antydumpingowego WTO.
- 17 W następstwie tej decyzji Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniające rozporządzenie nr 91/2009 (Dz.U. 2012, L 275, s. 1), dokonując w szczególności obniżki cła antydumpingowego przewidzianego w tym ostatnim rozporządzeniu.
- 18 Środki przewidziane przez te poszczególne rozporządzenia zostały utrzymane w mocy na dodatkowy okres pięciu lat rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/519 z dnia 26 marca 2015 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, w następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 82, s. 78).
- 19 Decyzją z dnia 12 lutego 2016 r. ORS przyjął nowe sprawozdania stwierdzające niezgodność środków przyjętych przez Unię w drodze rozporządzenia wykonawczego nr 924/2012 z niektórymi postanowieniami porozumienia antydumpingowego WTO.
- 20 W następstwie tej decyzji Komisja w dniu 26 lutego 2016 r. przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/278 uchylające ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2016, L 52, s. 24).
- 21 Wnoszące odwołanie dokonywały przywozu elementów złącznych z Malezji w okresie prowadzonego przez Komisję dochodzenia w sprawie obejścia środków, a przywóz ten został poddany rejestracji w celu obciążenia go cłem, na wypadek gdyby dochodzenie potwierdziło występowanie obchodzenia środków.
- 22 W okresie od stycznia 2012 r. do października 2013 r. niderlandzkie organy celne wydały wezwania do zapłaty ceł antydumpingowych należnych od wnoszących odwołanie z tytułu przywozu elementów złącznych na podstawie rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011.
- 23 W ramach odwołania wniesionego przez Eurobolt w związku z cłami antydumpingowymi zapłaconymi na podstawie tego rozporządzenia wykonawczego Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) w dniu 17 listopada 2017 r. zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności tego rozporządzenia.
- 24 W wyroku z dnia 3 lipca 2019 r., Eurobolt (C-644/17, zwanego dalej „wyrokiem Eurobolt”, EU:C:2019:555), Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011 ze względu na to, że zostało przyjęte z naruszeniem istotnego wymogu proceduralnego, o którym mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009.

Wykonanie wyroku Eurobolt

- 25 W następstwie ogłoszenia wyroku Eurobolt Komisja wznowiła dochodzenie w sprawie obejścia środków w celu usunięcia formalnej niezgodności z prawem wskazanej przez Trybunał. W tym celu przyjęła ona rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1374 z dnia 26 sierpnia 2019 r. dotyczące wznowienia dochodzenia w następstwie wyroku [Eurobolt], w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011 (Dz.U. 2019, L 223, s. 1).
- 26 Wznowienie dochodzenia w sprawie obejścia środków miało na celu zapewnienie wykonania tego wyroku, gwarantując zachowanie wszystkich wymogów proceduralnych wynikających z procedury komitetu doradczego, przewidzianej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009, która od tego czasu została zastąpiona procedurą sprawdzającą przewidzianą w art. 5 rozporządzenia nr 182/2011.
- 27 Eurobolt przedłożył uwagi właściwemu komitetowi 14 dni przed posiedzeniem tego komitetu. Uwagi te nie wpłynęły na zmianę ustaleń Komisji, zgodnie z którymi pierwotne cła powinny zostać nałożone ponownie na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji.
- 28 W dniu 30 kwietnia 2020 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie.
- 29 Zgodnie z art. 1 tego rozporządzenia cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem nr 91/2009 zostało rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali, innej niż stal nierdzewna, wysyłanych z Malezji w okresie stosowania rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011. Artykuł 2 spornego rozporządzenia stanowi, że cła antydumpingowe pobrane na podstawie rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011 nie podlegają zwrotowi, a wszelkie kwoty zwrotów dokonanych w następstwie wyroku Eurobolt podlegają odzyskaniu przez organy, które dokonały tych zwrotów.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 30 Pismem złożonym w dniu 28 lipca 2020 r. w sekretariacie Sądu wnoszące odwołanie oraz Stafa Group BV wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.
- 31 Na poparcie skargi wnoszące odwołanie i Stafa Group podniosły trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że poprzez retroaktywne usunięcie naruszenia istotnego wymogu proceduralnego sporne rozporządzenie naruszyło art. 264 i 266 TFUE, a także zasadę skutecznej ochrony sądowej. Zarzut drugi dotyczący tego, że ze względu na brak ważnej podstawy prawnej sporne rozporządzenie było sprzeczne z art. 13 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, art. 5 ust. 1 i 2 TUE, a także zasadą dobrej administracji. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zakazując zwrotu i nakazując pobranie zwróconych ceł antydumpingowych, sporne rozporządzenie naruszało art. 5 ust. 1 i 2 TUE.
- 32 Komisja wyraziła wątpliwości co do dopuszczalności skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty część druga zdania TFUE, podważając fakt, że sporne rozporządzenie dotyczy indywidualnie wnoszących odwołanie i Stafa Group. Ponadto, o ile jej zdaniem skarga była dopuszczalna w świetle art. 263 akapit czwarty część trzecia zdania TFUE względem Fabory Nederland, ASF Fischer i Stafa Group, o tyle nie była ona dopuszczalna jej zdaniem w odniesieniu do Eurobolta. Zdaniem tej instytucji w zakresie, w jakim Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy

Niderlandów) stwierdził nieważność wezwań skierowanych do tej spółki, wykonanie spornego rozporządzenia względem niej wymagało przyjęcia środków wykonawczych w postaci nowego wezwania do zapłaty długu celnego.

- 33 Sąd orzekł jednak, że należy na wstępie zbadać wszystkie zarzuty podniesione przez wnoszące odwołanie i Stafa Group, bez rozstrzygania uprzednio kwestii dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, gdyż w każdym razie była ona bezpodstawna. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił każdy z podniesionych zarzutów i w konsekwencji oddalił skargę w całości.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

- 34 W odwołaniu wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - uwzględnienie skargi wniesionej w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie, oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego oraz jej własnymi kosztami.
- 35 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.
- 36 Zgodnie z art. 61 § 1 regulaminu postępowania Trybunał zwrócił się do wnoszących odwołanie o udzielenie odpowiedzi na piśmie na pytanie dotyczące dopuszczalności ich skargi o stwierdzenie nieważności. Wnoszące odwołanie zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.

W przedmiocie odwołania

- 37 Wnoszące odwołanie podnoszą na poparcie ich odwołania siedem zarzutów, które dotyczą odpowiednio, błędnej interpretacji i nieprawidłowego zastosowania przez Sąd, po pierwsze art. 266 TFUE i zasady niedziałania prawa wstecz poprzez orzeczenie, że sporne rozporządzenie mogło z mocą wsteczną ponownie nałożyć cła i uniemożliwić ich zwrot, po drugie, art. 266 TFUE poprzez uznanie, że sporne rozporządzenie mogło „zaradzić” naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych w postępowaniu antydumpingowym; po trzecie, art. 266 TFUE i zasady niedziałania prawa wstecz poprzez uznanie, że sporne rozporządzenie mogło „zaradzić” naruszeniu stwierdzonemu w wyroku Eurobolt; po czwarte, art. 264, 266 i 296 TFUE poprzez orzeczenie, że Komisja mogła uzurpować sobie kompetencje Trybunału; po piąte, zasady skutecznej ochrony sądowej poprzez uznanie, że zasada ta nie wymaga w niniejszej sprawie pełnego zwrotu cel; po szóste, art. 13 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, art. 5 ust. 1 i 2 TUE, a także zasady dobrej administracji poprzez uznanie, że sporne rozporządzenie ma właściwą podstawę prawną i po siódme, art. 5 ust. 1 i 2 TUE poprzez uznanie, że sporne rozporządzenie mogło w sposób ostateczny zakazać zwrotu cel, których nieważność stwierdzono w wyroku Eurobolt.

W przedmiocie zarzutów od pierwszego do czwartego

- 38 Zarzuty od pierwszego do czwartego dotyczą, zasadniczo, art. 266 TFUE oraz ocen Sądu dotyczących sposobu, w jaki Komisja wykonała wyrok Eurobolt. Argumenty podniesione na poparcie tych poszczególnych zarzutów stanowią ponadto rozwinięcie argumentów przedstawionych w częściach od pierwszej do czwartej pierwszego zarzutu podniesionego przed Sądem. Zatem ich analizy powinno się dokonać łącznie.

Argumentacja stron

- 39 Wnoszące odwołanie powołują się na naruszenie art. 266 TFUE (zarzuty od pierwszego do czwartego), zasady niedziałania prawa wstecz (zarzuty od pierwszego do trzeciego), a także art. 264 i 296 TFUE (zarzut czwarty).
- 40 W tych zarzutach, skierowanych przeciwko pkt 40–61, 69–71, 74, 77, 84, 91 i 99 zaskarżonego wyroku wnoszące odwołanie twierdzą po pierwsze, opierając się w szczególności na wyroku z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja (C-239/12 P, EU:C:2013:331), że Sąd powinien był stwierdzić, iż nie było konieczne ani praktycznie możliwe, aby Komisja przyjęła jakiegokolwiek środki w celu wykonania wyroku Eurobolt. Stwierdzone w tym wyroku naruszenie istotnego wymogu proceduralnego miało bowiem wpływ na całe dochodzenie w sprawie obchodzenia środków i nie mogło w rezultacie być usunięte. Po drugie, art. 266 TFUE nakazuje zwrot uprzednio zapłaconych ceł, które nie były prawnie należne, co zostało ominięte poprzez retroaktywne zastosowanie spornego rozporządzenia i błędnie potwierdzone przez Sąd. Po trzecie, sporne rozporządzenie wywołuje skutki wyłącznie w odniesieniu do przeszłości i ma zatem, wbrew temu, co stwierdził Sąd, retroaktywny charakter. Po czwarte, sporne rozporządzenie pozbawia wyrok Eurobolt skutków w czasie, co stoi w sprzeczności z kompetencją przyznaną na zasadzie wyłączności Trybunałowi na podstawie art. 264 TFUE.
- 41 Komisja wnosi o oddalenie zarzutów pierwszego, drugiego i czwartego jako bezzasadnych. Jej zdaniem zarzut trzeci jest bezskuteczny, gdyż opiera się na błędnym założeniu, że sporne rozporządzenie ma retroaktywny charakter. W każdym razie, zakładając, że tak jest, Komisja uważa, że rozporządzenie to spełnia przesłanki określone w orzecznictwie w celu uzasadnienia takiego retroaktywnego skutku.

Ocena Trybunału

- 42 W zarzutach odwołania od pierwszego do czwartego wnoszące odwołanie kwestionują w istocie oceny Sądu dotyczące sposobu, w jaki Komisja wykonała wyrok Eurobolt, które to wykonanie doprowadziło in fine do przyjęcia spornego rozporządzenia.
- 43 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 266 akapit pierwszy TFUE stanowi, iż „w przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucję [...] jest ona zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału [...]”.
- 44 Wynika stąd, że jeżeli Trybunał stwierdzi, w ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 267 TFUE nieważność aktu Unii, konsekwencją prawną jego orzeczenia jest spoczywający na danych instytucjach obowiązek przedsięwzięcia środków koniecznych do usunięcia stwierdzonej niezgodności z prawem, gdyż obowiązek przewidziany w art. 266 TFUE w odniesieniu do wyroków orzekających o nieważności ma zastosowanie przez analogię do wyroków

stwierdzających nieważność aktu Unii (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 czerwca 1988 r., Van Landschoot, 300/86, EU:C:1988:342, pkt 22, a także z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 123). Ponadto instytucjom tym przysługuje jednak szeroki zakres uznania w wyborze tych środków, przy czym środki te muszą być zgodne z sentencją danego wyroku oraz z jego uzasadnieniem, będącym niezbędną podstawą danego rozstrzygnięcia (wyroki: z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 76, a także z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 87). Uwzględniając istnienie tego szerokiego zakresu uznania, wyłącznie oczywiście niewłaściwy charakter rzeczonych środków w stosunku do założonego celu może wpłynąć na ich zgodność z prawem (wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 88).

- 45 Ponadto, o ile Trybunał mógł rozważać sytuację, w której z uwagi na okoliczności okaże się niemożliwe, by instytucja, która przyjęła akt objęty stwierdzeniem nieważności, wdrożyła nałożony na nią obowiązek podjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku stwierdzającego tę nieważność (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 marca 1980 r., Könecke Fleischwarenfabrik/Komisja, 76/79, EU:C:1980:68, pkt 9; a także z dnia 28 maja 2013 r., Abdulrahim/Rada i Komisja, C-239/12 P, EU:C:2013:331, pkt 64, 80), o tyle wnoszące odwołanie w żaden sposób nie wykazały w niniejszym przypadku, że nie było konieczne ani praktycznie niemożliwe, aby Komisja przyjęła jakiegokolwiek środki w celu wykonania wyroku Eurobolt.
- 46 Sąd słusznie uznał zatem w pkt 49 i 77 zaskarżonego wyroku, że na mocy art. 266 TFUE Komisja miała obowiązek przyjąć środki, jakich wymaga wykonanie wyroku Eurobolt.
- 47 Ponadto nie ulega również wątpliwości, że art. 266 TFUE zobowiązuje instytucję, która wydała unieważniony akt, jedynie do podjęcia środków, jakich wymaga wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność, a unieważnienie aktu Unii niekoniecznie ma wpływ na jego akty przygotowawcze (wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo). Jest tak również na zasadzie analogii w odniesieniu do wykonania wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność aktu Unii. W rezultacie, o ile stwierdzona nieprawidłowość nie spowodowała nieważności całego postępowania, o tyle rzeczona instytucja może wszcząć – aby wydać akt mający na celu zastąpienie wcześniejszego unieważnionego aktu – postępowanie na etapie, na jakim doszło do tej nieprawidłowości (wyroki: z dnia 12 listopada 1998 r., Hiszpania/Komisja, C-415/96, EU:C:1998:533, pkt 31; z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 82; z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 74).
- 48 W niniejszym przypadku nieprawidłowość stwierdzona przez Trybunał w wyroku Eurobolt wynikała z tego, że uwagi przedstawione przez Eurobolt, działającą w charakterze zainteresowanej strony, w odpowiedzi na wnioski Komisji przyjęte w dochodzeniu w sprawie obejścia środków, wszczętym na podstawie art. 13 rozporządzenia nr 1225/2009, nie zostały przedłożone ustanowionemu w tym rozporządzeniu komitetowi doradczemu na 10 dni roboczych przed posiedzeniem tego komitetu, z naruszeniem art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia.
- 49 Otóż, jak stwierdził Sąd w pkt 47 zaskarżonego wyroku, taka nieprawidłowość nie mogła jako taka wpłynąć na całe postępowanie. Termin wyznaczony w art. 15 ust. 2 rzeczonoego rozporządzenia miał bowiem na celu zapewnić przedstawicielom państw członkowskich zasiadającym w komitecie doradczym wystarczający czas na zapoznanie się z istotnymi informacjami w sprzyjających warunkach przed jego posiedzeniem oraz zdefiniowanie stanowiska służącego

zachowaniu ich odpowiednich interesów. Bardziej ogólnie, termin ten miał gwarantować, że komitet doradczy będzie mógł należycie uwzględnić informacje i uwagi przedstawione w toku dochodzenia przez zainteresowane strony (zob. podobnie wyrok Eurobolt, pkt 48–51).

- 50 O ile zatem brak zachowania rzeczonego terminu mógł wpłynąć na późniejsze etapy postępowania w sprawie rozszerzenia ostatecznego cła antydumpingowego, które powinno prowadzić do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011, o tyle ta nieprawidłowość nie mogła wpłynąć na wcześniejsze etapy procesu decyzyjnego. W rezultacie nic nie stało na przeszkodzie temu, aby Komisja podjęła postępowanie na etapie, na którym doszło do tej nieprawidłowości i po usunięciu tej nieprawidłowości przystąpiła do przyjęcia nowego aktu.
- 51 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając, że Komisja mogła, w celu wykonania wyroku Eurobolt, wznowić postępowanie na etapie, na którym doszło do naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, umożliwiając zatem zagwarantowanie poszanowania wymogów proceduralnych dotyczących konsultacji z komitetem doradczym przewidzianych w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 (zob. analogicznie wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 54).
- 52 Okoliczność, że wymóg przekazania temu komitetowi doradczemu wszystkich istotnych informacji należy do istotnych wymogów proceduralnych stanowiących o prawidłowości postępowania, nie może zmienić tego twierdzenia ani zasad przypomnianych w pkt 44 i 47 niniejszego wyroku. Ponadto, wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, waga prawa do obrony zainteresowanych podmiotów gospodarczych w dziedzinie cła antydumpingowego nie może podważyć orzecznictwa wynikającego z pkt 33 i 34 wyroku z dnia 13 listopada 1990 r., Fedesa i in. (C-331/88, EU:C:1990:391).
- 53 Niezależnie bowiem od danej dziedziny uznanie za „istotny wymóg proceduralny” ma w założeniu gwarantować zachowanie norm kompetencyjnych i praw proceduralnych. Otóż, na zachowanie tych norm i praw nie wpływa w żaden sposób wznowienie postępowania na etapie, na którym doszło do naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, jeżeli niezachowanie tego istotnego wymogu proceduralnego nie spowodowało wadliwości wcześniejszych etapów.
- 54 W zakresie, w jakim w niniejszej sprawie naruszenie odnośnego istotnego wymogu proceduralnego nie wpłynęło na etapy postępowania w sprawie rozszerzenia cła, które poprzedzały to naruszenie, nic nie stało na przeszkodzie temu, aby Komisja wznowiła postępowanie na etapie, na którym doszło do rzeczonego naruszenia i aby po usunięciu go, przystąpiła ona do przyjęcia nowego aktu.
- 55 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu wnoszących odwołanie, zgodnie z którym art. 266 TFUE nakazuje zwrot zapłaconych uprzednio cel, które nie były prawnie nienależne, prawdą jest, że tak powinno być co do zasady, gdy Trybunał stwierdza nieważność rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe. Jednakże, jak przypomniano w pkt 44 niniejszego wyroku, szczegółowy zakres wyroku Trybunału stwierdzającego nieważność, i w rezultacie obowiązków, które z niego wynikają, powinien być określony w każdym konkretnym przypadku z uwzględnieniem nie tylko sentencji tego wyroku, ale również uzasadnienia, będącego niezbędną podstawą danego rozstrzygnięcia (wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 62, 63).

- 56 Otóż w wyroku Eurobolt Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011 wyłącznie z uwagi na naruszenie zasady proceduralnej wyrażonej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009. W wyroku tym Trybunał nie zbadał w ogóle merytorycznej treści tego rozporządzenia wykonawczego i w rezultacie nie podważył ani nie zatwierdził zawartych w nim norm. Wnoszące odwołanie nie mogły zatem oczekiwać zmiany stanowiska Komisji co do istoty (zob. analogicznie wyrok z dnia 13 listopada 1990 r., Fedesa i in., C-331/88, EU:C:1990:391, pkt 47).
- 57 W tym względzie należy również przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż nie zachodzi konieczność, aby możliwość wznowienia postępowania była wyraźnie przewidziana przez mające zastosowanie przepisy po to, aby instytucje, które wydały unieważniony akt, mogły z niej skorzystać (zob. podobnie wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 52). Jakkolwiek art. 9 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 i 3 i art. 14 ust. 1 i 5 rozporządzenia 2016/1036 nie odnosi się do możliwości „ponownego nałożenia” ceł antydumpingowych w następstwie ogłoszenia wyroku stwierdzającego nieważność, to przepisy te nie upoważniają również Komisji do dokonania takiego ponownego nałożenia, po wznowieniu przez nią postępowania prowadzącego do przyjęcia rozporządzenia, którego nieważność stwierdził sąd Unii, i usunięciu w tych ramach, zgodnie z przepisami proceduralnymi i materialnymi mającymi zastosowanie *ratione temporis*, stwierdzonych niezgodności z prawem (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 czerwca 2019 r., C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, pkt 42, 43; a także z dnia 8 września 2022 r., Puma i in./Komisja, C-507/21 P, EU:C:2022:649, pkt 58).
- 58 Wznowienie postępowania administracyjnego w następstwie ogłoszenia wyroku Eurobolt mogło zatem zasadnie doprowadzić do ponownego nałożenia ceł antydumpingowych przewidzianego w rozporządzeniu wykonawczym nr 723/2011 w odniesieniu do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu w okresie obowiązywania rozporządzenia nr 91/2009. Wynika stąd, że natychmiastowy i całkowity zwrot odnośnych ceł antydumpingowych wprowadzony tym rozporządzeniem wykonawczym nie był wymagany (zob. analogicznie wyrok z dnia 8 września 2022 r., Puma i in./Komisja, C-507/21 P, EU:C:2022:649, pkt 68).
- 59 Z rozważań przedstawionych w pkt 55–58 niniejszego wyroku wynika, że Sąd słusznie orzekł w pkt 48 zaskarżonego wyroku, iż Komisja mogła wznowić postępowanie na etapie, na którym doszło do nieprawidłowości stwierdzonej w wyroku Eurobolt, a następnie ponownie nałożyć środki przewidziane w rozporządzeniu wykonawczym nr 723/2011, bez nakazywania zwrotu ceł antydumpingowych zapłaconych przez wnoszące odwołanie.
- 60 W trzeciej kolejności, co się tyczy zasady niedziałania prawa wstecz, jak orzekł już Trybunał, chociaż art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009, który został dosłownie powtórzony w art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, ustanawia zasadę niedziałania z mocą wsteczną środków antydumpingowych, które stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie rozporządzenia je ustanawiającego, to liczne przepisy rozporządzeń nr 1225/2009 i 2016/1036 wprowadzają odstępstwa od tej zasady (wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 48).
- 61 To dlatego, jeżeli chodzi o przepisy dotyczące obchodzenia środków, pobranie z mocą wsteczną ceł antydumpingowych rozszerzonych rozporządzeniem rozszerzającym przyjętym na podstawie art. 13 tych rozporządzeń, jest przez nie dozwolone wyłącznie od dnia, w którym nałożony został zgodnie z art. 14 ust. 5 rzeczonych rozporządzeń obowiązek rejestracji przywozu (wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 49).

- 62 Wynika stąd, że wznowienie postępowania po stwierdzeniu nieważności rozporządzenia rozszerzającego nie może prowadzić do tego, że rozporządzenie, które zostanie przyjęte w jego następstwie ponownie nakłada cła antydumpingowe, które miałyby obowiązywać względem produktów wprowadzonych do wolnego obrotu przed dniem wprowadzenia tego obowiązku rejestracji. Natomiast takie wznowienie jest dozwolone, mimo iż odnośne cła antydumpingowe wygasły, pod warunkiem że cła te zostały ponownie nałożone wyłącznie w okresie ich początkowego stosowania (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 77, 78), a zatem jedynie na okres poprzedzający to wygaśnięcie, przez co rozszerzone środki mają charakter wyłącznie wsteczny (wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 47).
- 63 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 nie stał zatem na przeszkodzie temu, aby sporne rozporządzenie nałożyło ponownie cła antydumpingowe na przywóz, który miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia, którego nieważność stwierdzono w wyroku Eurobolt (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 czerwca 2019 r., C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, pkt 57).
- 64 Wynika stąd, że Sąd nie naruszył również prawa, orzekając w pkt 55 i 61 zaskarżonego wyroku, że zasada niedziałania prawa wstecz, ustanowiona w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009, nie stała na przeszkodzie wszczęciu postępowania antydumpingowego w odniesieniu do odnośnych produktów i ponownemu wprowadzeniu cel antydumpingowych z tytułu przywozu, który miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia, którego nieważność stwierdzono w wyroku Eurobolt.
- 65 W czwartej kolejności z uwag przedstawionych w pkt 54–58 i 60–63 niniejszego wyroku wynika, że Komisja, przyjmując sporne rozporządzenie, nie przypisała sobie kompetencji, jaką posiada Trybunał na podstawie art. 264 TFUE, ponieważ nie zakwestionowała ona ani sentencji wyroku Eurobolt, ani jego uzasadnienia, ale ograniczyła się jako właściwa instytucja do przyjęcia rozporządzenia rozszerzającego w granicach *ratione temporis* opisanych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku. W rezultacie nie można zarzucić Sądowi, że naruszył ciążący na nim na podstawie art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia, orzekając w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że art. 264 TFUE nie stoi na przeszkodzie temu, aby odnośna instytucja przyjęła środki, które mogą mieć takie same skutki *ratione temporis* jak skutki orzeczenia Trybunału, które musiałby wydać Trybunał, gdyby zastosował akapit drugi tego postanowienia, zważywszy, że, jak wynika z pkt 98 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie nie wykazały, iż sporne rozporządzenie jest sprzeczne z sentencją i uzasadnieniem wyroku Eurobolt.
- 66 W świetle ogółu powyższych rozważań zarzuty od pierwszego do czwartego należy oddalić w całości jako bezzasadne.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

- 67 W zarzucie piątym, który dotyczy pkt 112 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nieprawidłowo zinterpretował i zastosował zasadę skutecznej ochrony sądowej, uznawszy, że zasada ta nie wymaga w niniejszym wypadku pełnego zwrotu cel antydumpingowych.

- 68 Zdaniem wnoszących odwołanie, przyjmując ten wniosek, Sąd pominął argument, zgodnie z którym, gdyby Komisja była uprawniona do przyjęcia aktów takich jak sporne rozporządzenie, wyroki Trybunału byłyby pozbawione wszelkich skutków prawnych. Potwierdzenie podejścia Komisji przyjętego w tym rozporządzeniu prowadziło do tego, że żaden podmiot gospodarczy nie byłby skłonny do kwestionowania przed Trybunałem działań Komisji w sprawach antydumpingowych, tak że jej uprawnienia byłyby wyłączone spod wszelkiej kontroli. Komisja mogłaby bowiem zawsze „usunąć” naruszenia stwierdzone przez Trybunał, przyjmując akt, który wywołuje skutki w przeszłości, tak jakby Trybunał nigdy nie wydał orzeczenia.
- 69 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu piątego jako bezzasadnego.

Ocena Trybunału

- 70 W zarzucie piątym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że Komisja poszanowała ich prawo do skutecznej ochrony sądowej. W ten sposób Sąd błędnie zastosował to prawo, orzekając, że nie wymagało ono całkowitego zwrotu ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem, którego nieważność stwierdzono w wyroku Eurobolt.
- 71 W tym względzie z pkt 112 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd orzekł, iż usuwając naruszenie procedury stwierdzone w wyroku Eurobolt, to znaczy zapewniając, aby właściwy komitet doradczy obradował z pełnym poszanowaniem istotnych wymogów proceduralnych przewidzianych w obowiązujących przepisach oraz potwierdzając wnioski dochodzenia, które nie zostały zakwestionowane w wyroku Eurobolt, Komisja spełniła ciążący na niej na mocy art. 266 TFUE obowiązek przyjęcia środków, których wymagało wykonanie tego wyroku, a także uszanowała prawo wnoszących odwołanie do skutecznej ochrony sądowej.
- 72 Wnoszące odwołanie twierdzą w istocie, że dochodząc do tego wniosku, Sąd pominął argument, zgodnie z którym, gdyby Komisja była uprawniona do przyjęcia aktów takich jak sporne rozporządzenie, orzeczenia Trybunału byłyby pozbawione wszelkich skutków prawnych.
- 73 Zarzut ten jest oparty jednak na błędnym założeniu. Jak zauważył bowiem rzecznik generalny w pkt 64 opinii, w dniu przyjęcia spornego rozporządzenia nie istniało żadne orzeczenie sądu Unii stwierdzające nieważność co do istoty rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011.
- 74 Jak zauważono bowiem w pkt 56 niniejszego wyroku, w wyroku Eurobolt Trybunał stwierdził wyłącznie nieważność tego rozporządzenia wykonawczego ze względu na naruszenie procedury, które jak wynika z badania zarzutów od pierwszego do czwartego niniejszego odwołania, mogło zostać usunięte.
- 75 W rezultacie Sąd słusznie orzekł w pkt 112 zaskarżonego wyroku, że usuwając to naruszenie procedury, Komisja uszanowała prawo do skutecznej ochrony sądowej wnoszących odwołanie i zapewniła, aby właściwy komitet doradczy obradował z pełnym poszanowaniem istotnych wymogów proceduralnych przewidzianych w obowiązujących przepisach.
- 76 W świetle powyższych rozważań zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

- 77 W zarzucie szóstym odwołania, który dotyczy pkt 129, 134, 138, 144, 148 i 154 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 13 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, art. 5 ust. 1 i 2 TUE, a także zasadę dobrej administracji, orzekając, że sporne rozporządzenie ma właściwą podstawę prawną.
- 78 Wnoszące odwołanie zauważają na wstępie, że Sąd pominął zakres zarzutu drugiego podniesionego na poparcie ich skargi o stwierdzenie nieważności. W zarzucie tym wnoszące odwołanie twierdziły, że rozporządzenie nr 91/2009, w zakresie, w jakim zostało uznane za niezgodne z prawem i w rezultacie uchylone w 2016 r., nie mogło stanowić właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia spornego rozporządzenia w 2020 r., gdyż to ostatnie miało „uzupełniający charakter” względem rozporządzenia nr 91/2009, które nakładało ostateczne cło antydumpingowe.
- 79 Wnoszące odwołanie przedstawiają w istocie cztery argumenty na poparcie zarzutu szóstego. Po pierwsze, Sąd błędnie oparł się na wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), gdyż kwestia podstawy prawnej zaskarżonego aktu nie była poruszana w tym wyroku. Po drugie, Sąd powołał się na art. 207 TFUE jako podstawę prawną przyjęcia ogólnie środków antydumpingowych i w rezultacie spornego rozporządzenia, podczas gdy rozporządzenie nr 91/2009, które było niezgodne z prawem, nie mogło stanowić właściwej podstawy prawnej spornego rozporządzenia. Po trzecie, Sąd pominął również zasadniczą kwestię, orzekając, że uchylenie rozporządzenia nr 91/2009 nie wpłynęło na jego ważność. Zasadniczą kwestię stanowiło to, że Komisja, która uchyliła to rozporządzenie w 2016 r. gdyż było ono niezgodne z prawem, w 2020 r. błędnie „przywróciła” je, aby stanowiło ono podstawę prawną spornego rozporządzenia. Po czwarte, Sąd naruszył prawo, orzekając, że zgodność z prawem rozporządzenia nr 91/2009 nie może być oceniana w świetle prawa WTO. Wnoszące odwołanie nie twierdzą, że naruszenia prawa WTO w tym rozporządzeniu wpływają na niezgodność z prawem spornego rozporządzenia, ale uważają, że rzeczne rozporządzenie nie mogło stanowić podstawy prawnej spornego rozporządzenia.
- 80 Komisja twierdzi, że zarzut szósty jest bezskuteczny, gdyż opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym podstawą prawną spornego rozporządzenia jest rozporządzenie nr 91/2009. Tak czy inaczej zarzut ten jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 81 W zarzucie szóstym wnoszące odwołanie twierdzą w istocie, że rozporządzenie nr 91/2009 zostało uchylone w 2016 r. z uwagi na jego niezgodność z prawem, co oznacza, iż nie może stanowić podstawy prawnej spornego rozporządzenia przyjętego w 2020 r., gdyż to ostatnie miało uzupełniający charakter względem rozporządzenia nr 91/2009.
- 82 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że Komisja, w sytuacji gdy zamierza nałożyć ponownie ostateczne cła antydumpingowe, powinna zachować zasady dotyczące stosowania prawa w czasie oraz wymogi dotyczące zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zasady te nakazują stosowanie norm materialnych obowiązujących w dniu zajścia odnośnych okoliczności faktycznych, nawet jeśli normy te nie obowiązują już w dniu przyjęcia

aktu przez instytucję Unii, pod warunkiem że przepis stanowiący podstawę prawną aktu i upoważniający instytucję Unii do przyjęcia danego aktu obowiązuje w dniu jego przyjęcia. Podobnie procedura przyjęcia tego aktu powinna zostać przeprowadzona zgodnie z normami obowiązującymi w chwili przyjęcia aktu (wyrok z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in., C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 40).

- 83 Otóż, jak przypomniano w pkt 57 niniejszego wyroku, art. 13 w związku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, rzeczywiście upoważnia Komisję do „ponownego nałożenia” ceł antidumpingowych poprzez przyjęcie nowego rozporządzenia, po stwierdzeniu nieważności z powodów, którym można zaradzić.
- 84 Jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 44 opinii, o ile oczywiste jest, że cła antidumpingowe mogą zostać rozszerzone tylko wtedy, gdy przede wszystkim zostały prawomocnie nałożone, o tyle to nie akt, mocą którego nałożono te cła, stanowi podstawę prawną ich rozszerzenia, lecz rozporządzenie 2016/1036. Ponadto uzupełniający charakter spornego rozporządzenia względem rozporządzenia nr 91/2009 ma wpływ wyłącznie na czasowy zakres pierwszego z nich. Jak wynika bowiem w istocie z pkt 62 niniejszego wyroku, rozporządzenie rozszerzające cła antidumpingowe może dotyczyć wyłącznie okresu, w którym pierwotny akt nakładający te cła sam obowiązuje lub obowiązywał (zob. podobnie wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, pkt 53, 54).
- 85 Wynika stąd, że w niniejszej sprawie przepisy rozporządzenia 2016/1036, o których mowa w spornym rozporządzeniu, to znaczy art. 13 i art. 14 ust. 1, stanowią ważną podstawę prawną spornego rozporządzenia. Sąd mógł zatem, nie naruszając prawa, stwierdzić w pkt 125 i 128 zaskarżonego wyroku, że sporne rozporządzenie zostało przyjęte na podstawie tych przepisów, a nie na podstawie przepisów rozporządzenia nr 91/2009.
- 86 W drugiej kolejności wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Sąd nie pominął „istotnej kwestii”, odnosząc się w pkt 136 zaskarżonego wyroku do art. 207 TFUE. O ile Sąd odwołał się do tego postanowienia prawa pierwotnego, o tyle uczynił to nie w celu uzasadnienia podstawy prawnej spornego rozporządzenia, ale w celu odrzucenia argumentu wnoszących odwołanie dotyczącego naruszenia zasady przyznania, o której mowa w art. 5 ust. 1 i 2 TUE. Artykuł 207 ust. 2 TFUE jest postanowieniem prawa pierwotnego, które upoważnia prawodawcę Unii do przyjęcia przepisów powierzających Komisji uprawnienie wykonawcze do przyjęcia rozporządzenia w sprawie obejścia środków, co prawodawca ten uczynił w art. 13 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036.
- 87 W trzeciej kolejności nie można zarzucać Sądowi, że odniósł się w pkt 129 i 134 zaskarżonego wyroku do wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), z uwagi na to, że w tym wyroku Trybunał nie zajął stanowiska odnośnie do argumentu, że rozporządzenie niezgodne z prawem nie może stanowić podstawy prawnej spornego rozporządzenia.
- 88 Po pierwsze, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 57 opinii, ustalenia Sądu dotyczące oceny aktów Unii w świetle zasad i orzeczeń WTO nie są dotknięte żadnym naruszeniem prawa. Trybunał orzekł już, że ważność rozporządzenia nr 91/2009 nie może być oceniana w świetle sprawozdań i decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r. i z dnia 12 lutego 2016 r. (zob. podobnie wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, pkt 45–48). Po drugie, uchylenie aktu Unii przez organ, który go wydał, nie może być zrównane ze stwierdzeniem niezgodności z prawem tego aktu, mającym skutki ex tunc, gdyż takie uchylenie wywołuje skutki wyłącznie na przyszłość.

- 89 Nie naruszając prawa, Sąd orzekł zatem w pkt 138 zaskarżonego wyroku, że uchylenie ex nunc cel antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 91/2009, w następstwie decyzji ORS z dnia 12 lutego 2016 r. nie wpływało na jego zgodność z prawem.
- 90 Otóż, jak stwierdził właśnie Trybunał w pkt 54 wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), o ile z uzupełniającego charakteru środka rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe wynika, że rozszerzone środki nie mogą przetrwać wygaśnięcia środków, które rozszerzają, o tyle decyzja o ustanowieniu tych pierwszych niekoniecznie musi nastąpić przed wygaśnięciem tych drugich.
- 91 W konsekwencji zarzut szósty odwołania należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego

Argumentacja stron

- 92 W zarzucie siódmym odwołania, który dotyczy pkt 164–167 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd trzykrotnie naruszył prawo, orzekając, iż sporne rozporządzenie mogło ostatecznie zakazać zwrotu cel zapobiegających obchodzeniu środków zapłaconych przez nie na mocy rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011 i nakazać organom celnym odzyskanie już zwróconych cel. Tym samym Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 13 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036, art. 5 ust. 1 i 2 TUE, a także zasadę dobrej administracji.
- 93 Po pierwsze, Sąd orzekł błędnie, że zakaz zwrotu nienależnie wpłaconych cel „jest wyłącznie logiczną konsekwencją” ponownego nałożenia cel zapobiegających obchodzeniu środków, w sytuacji gdy z utrwalonego orzecznictwa wynika, że decyzje dotyczące wniosków o zwrot nienależnie wpłaconych cel należą do wyłącznej kompetencji organów celnych. Po drugie, Sąd błędnie zinterpretował orzecznictwo Trybunału upoważniające Komisję do wydawania nakazów organom celnym. W istocie orzecznictwo to dotyczyło nakazu Komisji obejmującego tymczasowy zakaz zwrotu zapłaconych cel, w oczekiwaniu na wznowienie postępowania antydumpingowego i ponowne nałożenie cel, a nie ostatecznego zakazu zwrotu. Po trzecie, Sąd uznał błędnie, że Komisja mogła zakazać ostatecznie zwrotu cel, ponieważ celem tymczasowego zakazu, dopuszczonego przez Trybunał było „umożliwienie i przygotowanie” ostatecznego zakazu. Tymczasem ostateczne decyzje dotyczące zwrotu należą do wyłącznej kompetencji organów celnych.
- 94 Komisja twierdzi, że zarzut ten jest w części bezskuteczny a w części bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 95 W zarzucie siódmym odwołania wnoszące odwołanie twierdzą w istocie, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż sporne rozporządzenie mogło ostatecznie zakazać zwrotu cel unieważnionych w wyroku Eurobolt z naruszeniem art. 5 ust. 1 i 2 TUE.
- 96 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że natychmiastowy i całkowity zwrot cel antydumpingowych, nałożonych rozporządzeniem, którego nieważność stwierdzono, nie występuje w każdych okolicznościach. Komisja może w tych samych okolicznościach zwrócić się do organów celnych z nakazami podporządkowania się obowiązкови wykonania wyroku

stwierdzającego nieważność tego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 59, 60, 70, 71; a także z dnia 19 czerwca 2019 r., C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, pkt 48).

- 97 Wprawdzie w sprawach będących u podstaw orzecznictwa cytowanego w poprzednim punkcie odnośne nakazy dotyczyły czasowego zakazu zwrotu, a nie jak w niniejszej sprawie ostatecznego zakazu. Jednakże, jak słusznie zauważył Sąd w pkt 167 zaskarżonego wyroku, celem czasowego zakazu zwrotu jest umożliwienie i przygotowanie ewentualnego ostatecznego zakazu, w sytuacji gdy w wyniku wznowienia dochodzenia w sprawie obejścia środków unieważnione cła zostają ponownie nałożone. Zakaz zwrotu nienależnie uiszczonych cel jest wyłącznie logiczną konsekwencją ponownego nałożenia tychże cel w wyniku postępowania, wolnego od jakichkolwiek naruszeń.
- 98 Wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, o ile do organów celnych należy dokonanie zwrotu cel przywozowych i cel wywozowych, o tyle uprawnienie to, zgodnie z art. 116 ust. 1 akapit pierwszy kodeksu celnego, może być wykonywane wyłącznie z uwagi na błąd właściwych organów lub jeżeli zostanie wykazane, że dług celny, o którym pierwotnie powiadomiono, przekracza kwotę należną lub gdy towary są wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy czy też na zasadzie słuszności.
- 99 W niniejszej sprawie, ponieważ cła antydumpingowe nałożone spornym rozporządzeniem były identyczne jak cła ustanowione rozporządzeniem wykonawczym nr 723/2011, Komisja na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 mogła zakazać zwrotu wcześniej pobranych cel (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 57, 58).
- 100 Nakładając ponownie na mocy spornego rozporządzenia cła antydumpingowe, Komisja zapewniła ochronę przemysłu Unii, nie nakładając przy tym na wnoszące odwołanie jakiegokolwiek obowiązku, który wykraczałby poza obowiązki wynikające z rozporządzenia wykonawczego nr 723/2011, uwolnionego od niezgodności z prawem stwierdzonej w wyroku Eurobolt (zob. analogicznie wyrok z dnia 8 września 2022 r., Puma i in./Komisja, C-507/21 P, EU:C:2022:649, pkt 68).
- 101 W świetle powyższych rozważań zarzut siódmy należy oddalić w całości jako bezzasadny.
- 102 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez wnoszące odwołanie na poparcie odwołania nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 103 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 104 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, a te ostatnie przegrały sprawę, należy obciążyć je, poza ich własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Eurobolt BV, Fabory Nederland BV i ASF Fischer BV pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.**

Podpisy